

представлені як маленькими фірмами так і крупними компаніями. Лідером у США та світі (за розмірами страхування майна) визнана компанія «State Farm Insurance» [1].

На території Англії застосовуються дуже жорсткі санкції при порушенні правил страхування страховиком (найголовнішим покаранням є закриття компанії порушника). Нагляд за цим виконує спеціальний підрозділ, що є складовою Департаменту торгівлі та промисловості [2].

В Японії є різні страхові компанії за видами власності: державні, приватні та кооперативні. Так найбільш цікавими з погляду незвичайності є кооперативні компанії, котрі декларують у свої напрямках розвитку не отримання прибутку, а задоволення потреб учасників кооперативу, контролюючись усіма членами кооперативу [2].

А от у Швейцарії майже усі компанії є клієнтами страхових компаній, що займаються страхуванням майна (сільське господарство, фінансові установи, промислові підприємства, транспортні компанії та інші). Страхові компанії у свою чергу приймають активну участь у інвестуванні капіталів [3].

Представлені вище країни не відображають усього спектру особливостей, котрі виникають при страховій діяльності, а також не всі визначенні параметри можливо реалізувати в Україні. Використання іноземного досвіду дає корисні поштовхи для розвитку потенціалу української страхової галузі у сфері страхування майна. Головним завданням якої нараді спеціалісти у страхуванні визнають підвищення рівня довіри та авторитету страхових компаній у населення, котрий був втрачений через неякісну роботу деяких операторів на страховому ринку та недосконалість існуючої процедури реалізації страхових випадків страховими компаніями.

Література:

1. The Balance (2016) «Top 25 U.S. Property/Casualty Insurers». URL: <https://www.thebalance.com/top-u-s-property-casualty-insurers-462505>.
2. Мних М. Досвід функціонування страхових ринків зарубіжних країн. *Економіст*. 2002. № 5. С. 38-39.
3. Фурман В.М. Особливості формування страхових ринків країн з перехідною економікою. *Економіст*. 2008. № 8. С. 74-76.

СТАНОВЛЕННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ЕКОНОМІКИ НА ЗАСАДАХ ФОРМУВАННЯ РЕГІОНАЛЬНИХ ІННОВАЦІЙНИХ СИСТЕМ

Зам'ятіна Є.Ж.

*Науковий керівник: Болдовська К.П., к.е.н., доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Сучасні глобалізаційні процеси вносять істотні зміни до розвитку ринкових структур, у рамках яких виникають модифікації конкурентного простору, з'являється велика кількість нових високотехнологічних

підприємств. Інновації як продукт інтелектуальної діяльності людського капіталу формують ключові фактори успіху підприємств, забезпечуючи у такий спосіб конкурентоспроможність високотехнологічної продукції, що виробляється для споживчого ринку. Україна не є виключенням, й особливу роль у сучасному її розвитку на шляху до сталого зростання відіграє розбудова інноваційної системи.

Побудова інноваційної економіки відбувається в різних країнах не однаково, при цьому кожна країна має свої особливості, пов'язані з її роллю в міжнародному поділі праці, природнокліматичними умовами, рівнем розвитку науково-технічної бази та ін. У розвинених країнах використовуються різні інструменти з розбудови й інтенсифікації інноваційного процесу, такі як виявлення і посилення взаємозв'язків між науковими дослідженнями й інноваційним процесом, створення сприятливих законодавчих, управлінських і фінансових умов, сприяння формуванню інноваційної культури тощо.

Отже, для забезпечення економічного розвитку і конкурентоспроможності, важливим є вироблення курсу на проведення активної інноваційної політики, яка повинна базуватися на наукових засадах, мати довгострокові цілі й враховувати сучасні світові тенденції та реалії промислово-технологічного розвитку. Тому політика держави повинна бути націлена на реалізацію заходів, спрямованих на спрощення введення інновацій, які, своєю чергою, призводять до підвищення конкурентоспроможності української економіки як фактора забезпечення стабільного і динамічного розвитку, а також активізації міжнародних інтеграційних процесів.

На наш погляд, найбільш раціональним способом у короткі строки здійснити оновлення основного капіталу, підвищити технічний рівень і здобути конкурентну стійкість вітчизняних підприємств є використання прогресивних зарубіжних технологій та інновацій. Разом з тим, для досягнення позитивних ефектів діяльності високотехнологічних підприємств, національним економікам необхідно підтримувати інноваційні зміни підприємницьких суб'єктів. Державну підтримку інноваційної діяльності підприємств необхідно починати зі створення макроекономічної рівноваги і конкурентного ринкового середовища. В цьому разі перед державою виникає проблема формування цілої системи економічних завдань, вирішення яких дозволить забезпечити оптимальні умови ефективного розвитку народного господарства та національної безпеки, а також досягнути конкурентних переваг на світових ринках. Також зауважимо, що державну підтримку доцільно здійснювати підприємствам, які мають високу базисну кваліфікацію робочої сили і намагаються вийти на ринок з новітньою продукцією.

При цьому в сучасних умовах на передній план виноситься значення державного регулювання інноваційної діяльності, в процесі якої значне застосування знаходять механізми приватно-державного партнерства, що сприяють більш планомірному і сталому розвитку суспільства як на національному, так і регіональному рівнях. Ці механізми широко використовують провідні країни світу, які вже перейшли до інноваційної

моделі розвитку, тим самим забезпечуючи приріст ВВП за рахунок науково-технічної сфери, інтелектуалізації основних факторів виробництва.

Окремо наголосимо, що сучасний етап становлення інноваційної економіки пов'язаний з формуванням нового сегмента господарювання – регіональної інноваційної системи, яка генерує потік інновацій, що відповідають мінливим людським потребам у відповідності з прискоренням науково-технічного розвитку в розрізі регіонів. Регіональна інноваційна система визначається як сукупність господарюючих суб'єктів та інститутів, які, ефективно взаємодіючи один з одним у ході інноваційного процесу, створюють умови для створення і розповсюдження нововведень в різних сферах людської діяльності в межах окремого регіону, сприяючи підвищенню соціально-економічної ефективності і формуванню системи сталого розвитку населення в ньому.

Основною перевагою формування і подальшого функціонування регіональних інноваційних систем вважаються можливості вирішення спільних соціально-економічних проблем регіону, що забезпечує його стале зростання, та підтримка інноваційних ініціатив окремих регіонів. Процес формування й ефективність функціонування регіональних інноваційних систем визначається двома системоутворюючими факторами: інноваційним потенціалом й інноваційним трансфером.

Таким чином, інноваційний процес є джерелом забезпечення сталого розвитку національної економіки, але його продуктивність напряму залежить від наявності ефективного організаційно-економічного механізму реалізації та інструментарію інтенсифікації інноваційної діяльності, втіленням яких, зокрема, є формування регіональних інноваційних систем.

INVESTICINIS ĮMONĖS PATRAUKLUMAS – TĘSIAMOS DISKUSIJOS

Kripas Laurynas

Asta Vasiliauskaitė, Profesorė

Mykolo Romerio universitetas (Lietuva)

Viso pasaulio tyrėjai skiria pakankamai dėmesio įmonių investavimo patrauklumo (IP) užtikrinimo ir įvertinimo problemai. Diskusijos tęsiamos ir dabar. Tačiau nepaisant to, tyrėjai nepasiekė bendro sutarimo. Tai patvirtina šios problemos aktualumą.

Mokslininkai dirba trimis šio klausimo kryptimis, būtent šalies IP, pramonės sektoriaus, regiono arba teritorijos investicinis patrauklumas ir įmonės IP.

Pirmoje mokslininkų grupėje – visi jie vieningai įsitikinę ir tvirtina, kadangi šalies IP samprata yra daugiašališka, regionų ir įmonių IP yra jos integralinio rodiklio sudedamoji dalis.

Antroje grupėje tyrinėtojai nagrinėja regiono, sektoriaus ar teritorijos IP, jie įsitikinę tiriamos problemos svarba, nes išskyrė ją kaip bendro šalies IP sudedamąją dalį. Jie taip pat įsitikinę, kad veikiančių regiono teritorijoje įmonių IP daro žymią